

Šesť imperatívov

text: Žalm 100: „¹ Ďakovný žalm. Zvučne plesaj Hospodinovi celá zem!

² S radosťou slúžte Hospodinovi, vchádzajte pred Neho s plesaním!

³ Vedzte, že Hospodin je Boh: On učinil nás, Jeho ľud, ovce Jeho pastvy.

⁴ Vchádzajte s vďakou do Jeho brán a s chválospevom do Jeho nádvorí; ďakujte Mu a dobrorečte Jeho menu! ⁵ Lebo je dobrý Hospodin, naveky trvá Jeho milosť a Jeho vernosť z rodu na rod.“

Milí naši, *niektorí ľudia si robia podrobný zoznam darčiekov na Vianoce, ktoré chcú nakúpiť. Možno aj vy patríte medzi nich. Snažia sa obdarovať a potešiť všetkých, na kom im záleží.*

Iní ľudia si zase dávajú zoznam predsavzatí k Novému roku, ktorými chcú polepiť svoj život, naučiť sa mnohým dobrým návykom a na druhej strane prestať so zlými.

Patríte tiež medzi takých? To nie sú zlé spôsoby. Prvým zoznamom sa utužujú vzťahy a druhým zase ukázať život.

Dnešný deň v našom cirkevnom zbore by zase mohol byť **zoznamom toho, čo všetko sme počas tohtoročnej sezóny získali z našich záhrad a teda aj podrobným zoznamom toho, za čo môžeme byť Pánu Bohu vďační.** I keď taký zoznam by sme asi podrobne nevedeli spísať, pretože mnoho z toho bohatstva, ktoré sa nám dostalo, jednoducho prehliadneme a ani si ho neuvedomíme.

Pochopiteľne, ak sme už pri Poďakovaní za úrody, my si hneď a celkom správne a zodpovedne pripomenieme, že predsa **nejde iba o úrody zeme, ale o všetko, čo nám Pán Boh zo svojej milosti dal.** Môžeme hovoriť o úspechoch v práci, o skvalitnení osobného života, o zlepšení vzťahov v rodine, v práci, či medzi ostatnými ľuďmi.

A my, kresťania, sme ešte nad to vďační aj za to, že sme za posledný čas *duchovne viac vyrástli*, dospeli a stali sme sa uvedomejšími kresťanmi. Aspoň tak by to malo byť, veď náš život s Pánom Bohom nemôže byť márný a nemôže ostávať na tej istej úrovni. A predovšetkým – *sme vďační za svoje spasenie, záchranu od temnoty hriechu.*

Žalm s číslom 100 v našej Biblii patrí medzi tzv. pútnické žalmy. To znamená, že bol určený pre pútnikov, ľudí, ktorí došli do chrámu v Jeruzaleme, aby si splnili svoje náboženské povinnosti – priniesť obeť a vôbec dostaviť sa do centra svojho náboženského života.

Predstavme si napríklad „svätú rodinu“, ako sa jej niekedy hovorí, ktorá prišla z Nazaretu do Jeruzalema v čase, keď Ježiš ako chlapec práve dospieval – dosiahol 13. rok svojho života. To je ten čas, keď sa im potom pri návrate domov stratil. A teraz si predstavme, ako ešte len prišli, po asi dvoj, trojdňovej pešej ceste zo svojho bydliska – po náležitom kultickom očistení sa kúpeľom konečne vystupujú po schodoch do nádher židovskej svätyne. Možno majú so sebou aj nejakú tú ovečku, ročného baránka a v náboženskom entuziazme hovoria, alebo ešte lepšie spievajú tento náš dnešný žalm. Veru, tak, ako ho máme k dispozícii my, mali ho aj oni a iste ho najmä vedeli spamäti. Veď je krásny a krátky.

Čo sa v ňom vlastne hovorí? Nájdeme v ňom **šesť príkazov** (imperatívov), čo má človek vďačný pred Pánom Bohom robiť:

1. Zvučne plesaj Hospodinovi (celá zem)! Dôležité je najmä to prvé slovo: zvučne plesaj! My tam máme síce slová dve, v pôvodnej hebrejčine je to však iba jedno slovom, niečo ako „jasaj!“ **Keď sa stretávame s Pánom Bohom, je celkom normálne, že sa z nášho vnútra derie na povrch hlasná radosť.** Pútnik, keď prichádzaš do chrámu, vstupuj s radosťou, nie so zronenou chôdzou po únave svojej púte. **Veď to sa ideš stretnúť so samotným Pánom Bohom!**

Kedykoľvek sa aj my ideme stretnúť s Pánom Bohom, keď prichádzame do spoločenstva, keď si iba doma čítame Písmo alebo sa modlíme, prežívajme tú chvíľu s dychtivou radosťou! Aj dnes, ak sa obzeráme na to, čo nám Pán dal, buďme skutočne, dychtivo šťastní a vďační! Ako sa nám to darí?

2. príkaz zo žalmu: **Slúžte Hospodinu s radosťou!** Tu sú už v hebrejčine dve slová, radosť ostáva z predošlého verša a nová výzva nás orientuje **k službe**. Kým Židia sa v chráme tešili najmä z chrámovej služby, my v kresťanstve službu Pánu Bohu prežívame celkom inak. Pre nás je služba Pánu Bohu rovná služba ľuďom naokolo. Aj keď nám doba s jej individualizmom a uzatváraním sa nepraje, nedajme sa jej zlomiť a nebojme sa prekročiť hranice svojich domov. **To, čo nám Pán Boh dal a za čo Mu vd'áčime, máme vedieť používať a zdieľať aj s ľuďmi, ktorých máme naokolo**, ktorých nám – opäť On – dal. Všimnime si, ako službu ľuďom Pán Ježiš povýšil: **„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“** (Mt 25, 40)

3. príkaz: **Vchádzajte pred Neho s plesaním!** Tento príkaz je mimoriadne podobný tomu prvému. V hebrejčine sú tam použité rôzne slová pre naše plesanie a ich jemný rozdiel postrehne snáď iba rodený Žid či skúsený hebraista. Dôležité pre nás ale je, že **Pán Boh nás chce vidieť – šťastných**. Kto žije s Pánom Bohom, nielen prijíma vedome dary ako od Neho, ale je aj skutočne šťastný. Šťastný v Bohu, biblicky sa tomu povie: **„blahoslavený“**. Sme šťastní v Pánovi? A sú v ňom šťastní aj naši najbližší? Vidieť to na nás a vidieť to aj na nich?

Vchádzajme pred Neho, teda kamkoľvek ideme – šťastní, veď máme prečo takí byť!

4. Poďme teraz ku štvrtej výzve = príkazu: **„Vedzte, že Hospodin je Boh, On nás učinil, Jeho sme, Jeho ľud, ovce Jeho pastvy.“** Úlohou Izraela a dnes už aj našou úlohou bolo oznamovať aj ostatným, že skutočným Bohom je Hospodin. Pri pohľade na úrody zeme môžeme upadnúť do názoru, že sa všetko urodilo iba vďaka našej námahe a našej múdrosti. Tak aj vtedajší Izraelec mohol niekde v skrytosti uznávať cudzích bohov – a väčšina z nich ich aj uznávali! Lenže **skutočným Bohom je naozaj ten, ktorý je živým, teda nevymysleným Bohom**. On je náš Boh a my – my sme Jeho ľud, ovce Jeho pastvy. To je pekný obraz, nie? :)

5. Predposledný, piaty príkaz pozýva k vd'ačnosti: **„Vchádzajte s vd'akou do Jeho brán, s chválospevom na Jeho nádvorí...!“** Ak už prichádzame s radosťou, sme šťastní v Pánu Bohu, blahoslavení a aj vieme, že sme blahoslavení v skutočnom, živom Bohu, tak **napokon Mu bud'me vd'ační**. Akí iní by sme asi mali byť? Aký iný by mal byť veriaci človek, ak sa pozrie na všetko, čo sa mu z Božej milosti podarilo dosiahnuť? Áno, aj my sme vd'ační, vd'ační za všetky nádhery, za všetku nádhery, za všetku Jeho milosť a požehnanie.

6. Celkom záverečný príkaz nás volá: **„Dobrorečte Jeho menu, lebo Hospodin je dobrý...“** Čo znamená dobrorečiť? Nedávno sme si v kázni hovorili, že je to doslovný preklad výrazu „žehnať“. To znamená priať dobré. Ako môžeme my žehnať Pánu Bohu? Ako Mu môžeme priať dobré?

No predsa presne tak, ako to robievame v modlitbe Pánovej, keď prosíme: **„Posväť sa meno Tvoje, príď kráľovstvo Tvoje a bud' vôľa Tvoja!“** **Nech je náš život plný dobrorečenia Pánu Bohu, plný modlitieb a neustáleho nasledovania Božieho Syna, nášho Spasiteľa!** Veď to je predsa Božia vôľa s nami. Amen.

Modlitba: Všemohúci Bože a dobrotivý Otče. I v tomto roku si nám požehnal na našich poliach a záhradách. Prichádzame do Tvojej prítomnosti s vd'akou a radujeme sa z Tvojej pomoci. V pokore vyznávame, že sme si nezaslúžili Tvoju milosť a Tvoju vernosť, že sme pohrdali Tvojou dobrotou, trpezlivosťou a zhovievavosťou. Tvoja milosť nemá konca a Tvoje milosrdenstvo trvá naveky. Preto Ťa oslavujeme a prosíme o dar Duchu Svätého, ktorý nech nás učí, ako si máme vážiť Tvojich darov, aby sme s dobrorečením prijímali každodenný chlieb, v láske k Tebe a k bližným užívali všetky Tvoje dary podľa Tvojej vôle. Otváraj nám naše srdcia, aby sme robili dobré veci všetkým potrebným. Daj, aby sme pre zemské dary nezabúdali pracovať a prosiť o pokrm, ktorý vedie k večnému životu, a to vo viere v Tvojho Syna Ježiša Krista a nášho Spasiteľa. Amen.